

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniæ, 1611

XX. Quomodo signo crucis dæmones[sic!] à se fugauerit, & de infatigabili
ad Deu[m] intentione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

De visione alterius fratris.

CAPVT XIX.

ADVENERAT penultima aduentus Domini hebdomada, & frater alius de alio sancti Michaelis monasterio, quod itidem Pisis est, conspexit similiter in somnis venerabilis vi-
 ræ Ioānem prius Camaldulensem Priorem, deinde Episcopum Ostiensem, velut ad se venire. A quo cum quæsisset dicēs, quo vadis Domine? ille respondit. Pisas venio, vt fratrem meum Albanum Episcopum assumam, & numero nostrorū adiugam. Scias autem, quod octauo Kalendarum Ianuarij, ad nos venturus, & nobiscum perpetuò mansurus est. Has visiones, imò ad meritum hominis declarādum reuelationes, earum inspectores sicut ante eius obitum viderunt, sic & ante quibusdam, & insuper illi qui hæc mihi retulit, bono & fide digno viro retulerunt.

Quomodo demones signo crucis à se fugauerit, & de infatigabili eius ad Deum intentione.

CAPVT XX.

SVCESSERAT iam nos Dominicæ proximè præcedētis natiuitatē Domini.

mini, & benedictus vir morbo diutino fatigatus, quiescētibus socijs in lecto decumbebat. Et ecce subito velut in perturbatam vocem prorumpens, circumiacētes vocauit. Quibus astantibus, horribilē malignorum spirituum turbam sibi apparuisse, seq; valde terruisse, narrauit. Ita (inquit) mihi conspicui fuerunt, vt mirū mihi sit, si vos latere potuerunt. Qui signo quidem crucis à me facto, paucifaci, statim disparuerunt: pessimas tamen intolerandi fœtoris reliquias, recedentes reliquerunt. Festinanter ergo Cancellarium Domini Papæ accersite, & vt me venire festinet, rogate. Factum est, & Cancellario religioso & sapienti viro post paululum venienti, rursus quod viderat narrat. Qui sapienter eum ne timeret hortatus, & communem omnium etiam valdè bonorum de seculo migrantium, hunc esse transitum dicens, simulque rei congruentia adiungens, bonum virum benignè in Domino confortauit, & ad expectandum bona spe exitum suum, religiosi sermonibus animauit. Urgebatur ille magis morbi grauedine ad extrema, nec vt iam dictum est, suspenso prorsus in cœlum corde, à diuinis officijs vel operibus auocari poterat. Non nouerat.

iuxta

iuxta psalmum, os eius iam loqui opera
 hominum, nec aures eius, humana audi-
 re patiebantur. Si quis ei sermonem de
 rebus transitorijs afferbat, cum nullum
 prorsus responsum redderet, non audisse
 putabatur: Si verò quis de spiritualibus
 sermonem coram eo proferret, statim il-
 luc conuertebat auditum, & velut nihil
 patiens, paratissimè respondebat. Quo-
 tiescunque ad eum Episcopi, quotiens
 monachi, quotiens religiosi clerici, quo-
 tiens ipsi socij accedebant, totiens & vni-
 cuique suum confiteor Deo, quod in mo-
 nachatu pro more didicerat, proferebat.
 Confitebatur sic omnibus, absolui po-
 stulabat ab omnibus, commendabat se
 omnibus, sicque licet sancta anima iuxta
 quod scriptum est, vt sanctus sanctificetur
 adhuc, confessione, oratione, fratrum
 absolutione magis sanctificari contende-
 bat. Protraxit ista vsque ad vltimum vitæ
 spiritum, nec optimus diuque protractus
 deuoti animi vsus eo vel parum
 spitante, deficere po-
 tuit.